

Jeg skal horte fra de Skatter, som det ærede Medlem betegnede som blandede Skatter, skjøndt der ganske vist efter min Betragtning er adskillige af dem, der med fuld Frie kunne regnes til direkte Skatter. Om de i Finantsloven staa opførte paa § 5 iftedefor § 4, er for mig ikke afgjørende med Hensyn til deres Karakter af at være direkte eller indirekte; hvis dette skulde være afgjørende, har det ærede Medlem fuldkommen Ret i, at de ikke blot maatte betragtes som mistænksomme blandede Skatter, men at de uden Videre burde henregnes til Kategorien indirekte Skatter. Men dette vilde ogsaa gjælde en af de Skatter, som det ærede Medlem anerkjendte for at være en direkte Skat, nemlig Arveafgiften, da den, som bekjendt, ogsaa findes paa Finantslovens § 5. Jeg vil derimod gjøre opmærksom paa, at naar vi ville undersøge, hvorledes Forholdet mellem de direkte og de indirekte Skatter stiller sig for Befolkningens Vedkommende, maa man nødvendigvis tage de direkte Skatter til Kommunen med. Det ærede Medlem henviste ogsaa til, at man selvfølgelig foruden at betale Stat til Staten betalte til Kommunen, men hvad jeg i det Mindste ikke har hørt, er, om det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at disse Kommunefatter udelukkende ere direkte Skatter. Naar vi nu altsaa bringe de direkte Kommunefatter med i Regningen, saa stiller Forholdet sig for disse 9 Aar — jeg beklager, at jeg ikke har Oplysninger navnlig for Kommunernes Vedkommende længere end netop til 1874 — saaledes, at der er betalt i Gjennemsnit i Løbet af disse 9 Aar i direkte Stat 24,162,000 mod at der er betalt i indirekte Stat 18,099,000. Al altsaa det direkte Skattebeløb betydelig oversteg det indirekte trods den meget stærke Stigen af de indirekte Afgifter i den senere Tid, skulde det ikke være et Legn paa, at man fra Fortiden har arvet et Skattesystem, der fortrinnsvis gik ud paa at lægge Skatten paa Eiendommen, at lægge den paa de Objekter, som man havde umiddelbart under sin Haand, og som ikke kunne unddrage sig Skatten; og skulde det ikke kunne mindes endnu, at man gif saa vidt i det System, at Staten tog som Skat af Eiendomme mere, end hele Eiendommens Overstud var, saaledes at Eiendommen paa Grund af Skatten gif ud af Eiers Haand. Jeg tror altsaa ikke, at det paa nogen Maade er berettiget at fordrø, at de direkte Skatter skulle stige nu i det samme Forhold som de indirekte Skatter; thi jeg tror, at de Skatteobjekter, som fortrinnsvis rammes af de direkte Skatter, have meget tilgode fra Fortiden, fra den Tid, som jeg nylig henviste til. Det være langtfra mig at ville gjøre gjældende, at dette Fortidsbetydning skulde bringe os til nu at faste nogen af Grundfatterne overbord. Det vilde være en ligefrem Gave til den siekliftelige Eier af Grundeiendommen, som havde erhvervet Eiendommen med denne Skattebyrde paa, men det forekommer mig, at det dog

nok er værdt at tage Hensyn til dette Moment, at der af Skattebeløbet endnu hviler en meget betydelig Del paa Grundeiendomme, og at endnu i dette Dieblit en betydelig større Skattebyrde fremkommer som direkte Skat paa Befolkningen til offentlige Formaal — om det er til Stat eller Kommune, er jo ganske ligegyldigt for Staternes Vedkommende — end der fremkommer gennem indirekte Skattebyrde. Jeg kan altsaa paa ingen Maade gaa ind paa at fixere de indirekte Skatter. Jeg kjender selvfølgelig ogsaa den af det ærede Medlem berørte Indstilling fra Grossererforeningen. Jeg kjender meget godt den Betragtning, at det vilde være smukt og passende, om man nu nøiedes med de Toldindtægter, man er naaet til, og lod Alt, hvad mere der vilde komme ind i Told, komme til Rettelse i Toldpositionerne. Det vilde paa en Maade være det Samme som at fixere disse Afgifter og forvandle dem til en Art Sammelstat med uforandret Beløb, men Følgen vilde ogsaa utvivlsomt være den, at, om man end ikke behøvede i Dieblittet at se sig om efter, hvorfra man skulde faae det Manglende bragt tilveie til at føre Statshusholdningen med, vilde det dog kun være et Tidsspørgsmaal, naar man vilde blive nødt til at skaffe nye Indtægter tilveie; thi naar baade Grundfatterne og de indirekte Skatter ere fixerede, ser jeg ikke rettere, end at den Tid maa komme — da jo Statsforødhederne bestandig stige — hvor man maa bestemme sig til gennem nye Skatter at tilveiebringe det Manglende. Men jeg erkjender, at det er et smukt og klædeligt Klædebon, dette Andragende har isørt sig, og det har vistnok for Mange noget meget tiltalende ved sig. Det forekommer mig imidlertid, at dette Bevandt er noget luftigt, og jeg kan for mit Vedkommende ikke gaa ind paa den Betragtning, som der er gjort gjældende.

Jeg vil iøvrigt afvente, om der fremkommer andre reelle Indvendinger mod Lovforslaget, før jeg udtaler mig videre derom, end den mere antydningssvise, som det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Alder) begyndte med, at der nemlig ikke var taget noget særligt Hensyn til Misforvands.

W. Petersen: Jeg vilde blot have bemærket, at, dersom Vedkommende, som dengang anlagde de herværende Roesukkerfabriker, ikke havde ventet, at de vilde faae en lavere Told end den, der var lagt paa Rørsukker, turde de dog ganske sikkert være forvissede om, at man ikke vilde beskatte de indenlandske Sukkere høiere end dem, der blide indførte. Nu er Ministeren kommen til den Erkjendelse, at Roesukkeret i Retsligheden har været beskattet 4 pCt. for højt, og derfor troede jeg, at det var en Retfærdighedsfag, at Forhøielsen blev betalt tilbage. Kan den ikke det, saa — ja, jeg stiller ikke noget Forslag derom.

Forsmanden: Forinden jeg giver det